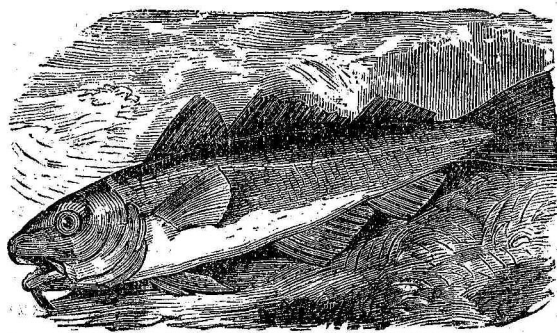

Ἴδου ἡ Κιβωτός,
Ἡ θύρα ἀνοικτή·
Σπεῦδε, ψυχὴ μου, μὴ ἀργῆς,
Ἀλλ' ἔμβα πρὶν κλεισθῇ.

Ἐκεῖ ἀσφάλεια,
Ἐκεῖ ἀνάπαυσις,
Ἐκεῖ αἰώνιος χαρὰ
Καὶ ἀγαλλίασις.

Λοιπὸν ἡσύχασε,
Ἀθλία μου ψυχὴ·
Ὁ κόσμος ὅλος διὰ σὲ
Χαράν δὲν χορηγεῖ.

ΒΑΚΑΛΑΟΣ.

Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ἡξεύρουσι τὸ ὄνομα καὶ τὴν γεῦσιν τοῦ ἰχθύος ἐκείνου, ὁ ὁποῖός κύνως ὀνομάζεται βακαλάος, ἡ μπακαλιάρος, ἀλλ' ὀλίγοι ἴσως εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὸ ψάρι τοῦτο ζῶν καὶ πολλὰ ὀλίγοι ὅσοι γνωρίζουσι ποῦ εὐρίσκεται καὶ πῶς τὸ πιάνουν καὶ τὸ προετοιμάζουν διὰ τὸ ἐμπόριον· διὰ τοῦτο προσθέτομεν ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα τοῦ βακαλάου καὶ θέλομεν εἰπεῖ ὀλίγα περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς χρησιμότητος αὐτοῦ, διότι τῷ ὄντι εἶναι πολὺ ὠφέλιμος εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Βακαλάος εἶναι ἰχθύς συναγελαστικός, ἤγουν ἀγαπᾷ νὰ συζῇ ὁμοῦ μὲ ἄλλους βακαλάους, ὅπως τὰ πρόβατα, τὰ αἰγίδια, οἱ βόες, οἱ ἵπποι, αἱ ὄρνιθες, αἱ περιστέραι κλπ. εἶναι δὲ καὶ ἀποδημητικὸν ζῶον, μεταβαίνει δηλ. ὡς αἱ τρυγόνες, τὰ ὀρνύκια, αἱ χελιδόνες κλπ. ἀπὸ τόπου εἰς τόπον κατὰ τοὺς διαφόρους καιροὺς τοῦ ἔτους.

Ὁ συνήθης τόπος τῆς κατοικίας τοῦ βακαλάου εἶναι τὰ παράλια τῆς Νορβηγίας παρὰ τὴν νῆσον Λόφοδεν — Ἐνταῦθα διατρίβει καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Περὶ τὸν Ἰούνιον ἀπειράριθμα σίφη αὐτῷ μεταβαίνουσιν εἰς τὰ βορειανατολικά παράλια τῆς Ἀμερικῆς, ἰδίως πρὸς τὴν Νέαν γῆν πρὸς καταδίωξιν βεγγῶν καὶ ἄλ-

λων μικροτέρων ὀψαρίων, τὰ ὁποῖα καταβροχθίζουσι καὶ παχυνόμενοι οἱ βακαλάοι οὕτω μεταβαίνουν κατὰ τὸν Ὀκτώβριον πρὸς βορρᾶν εἰς τὴν Ἰσλανδίαν ὅπως ἐκεῖ ἀποθέσῃ τὰ ὠά των.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην στόλοι ὁλόκληροι ἀλιευτικῶν γολετῶν πλέουσι πρὸς τὸ μέρος τοῦτο πρὸς ἀλίειαν τοῦ βακαλάου· ἐκ τοῦ πληρώματος τῶν πλοίων τούτων, οἱ μὲν ὀψαρεύουν, οἱ δὲ προετοιμάζουν τοὺς ἰχθῦς, διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ἐντοσθίων καὶ τῆς ἀποξηράνσεως αὐτῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἢ ἐπὶ βράχων πρὸς ἀλάτισιν· ἀφοῦ δὲ φορτώσουν καλὰ, ἐπιστρέφουν εἰς τὰς οἰκείας χώρας ὅπου πωλοῦν τὰ φορτία εἰς ἐμπόρους καὶ οὕτω μεταφέρεται διὰ τοῦ ἐμπορίου εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Συνήθως 4—5 χιλιάδες πλοίων ἐνασχολοῦνται εἰς τὴν ἀλίειαν τοῦ βακαλάου κατ' ἔτος, τὰ περισσότερα δὲ τούτων εἶναι Ἀμερικανικά.

Ὅταν οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ἀκούσῃσιν, ὅτι κατ' ἔτος συλλαμβάνονται ὑπὲρ τὰ 54 ἑκατομύρια τοιούτων ἰχθύων θὰ ἀνακράξῃσιν εὐθὺς, ὅτι εἰς ὀλίγα ἔτη θὰ ἐξαφανισθῇ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ὀψαρίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης· ἀς μὴ φοβῶνται ὅμως, διότι Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖός ἔκαμε τὸν βακαλάον τόσον χρήσιμον εἰς τὴν ἄνθρωπον ἐφρόντισεν, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ· διότι εὐρέθη ὅτι ἐκάστη θήλεια γεννᾷ κατ' ἔτος 9 ἑκατομύρια ὠῶν!!

Ὁ βακαλάος εἶναι χρήσιμος πολὺ καὶ εἰς τὴν ἱατρικὴν. Ἐκ τοῦ ἥπατος (σηκτιοῦ του) ἐκθλίβεται ἔλαιόν τι, τὸ ὁποῖον ὠφελεῖ πολὺ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ στηρικὰ νοσήματα ἢ ἐν γένει ἀδυναμίαν σωματικὴν.

Ἀς μὴ νομίσῃσιν ὅμως οἱ μικροὶ μας φίλοι, ὅτι ἡ ἀλίεια τοῦ τόσον νοσίμῃ καὶ χρησίμῃ τούτῃ ὀψαρίῳ εἶναι πρᾶγμα εὐκλεον· ἀπ' ἐναντίας εἶναι πολὺ κοπιαστικὴ καὶ συνοδεύεται μὲ πολλοὺς καὶ μεγάλους κινδύνους. Εἰς τὰ μέρη, ὅπου ὀψαρεύεται ὁ βακαλάος, πίπτει πολλὴ καταχνιὰ καὶ συμβαίνουν μεγάλαι τρικυμῖαι καὶ εἶναι πολὺ ψῦχος, ὥστε τὰ ἀλιευτικὰ πλοῖα ὑποφέρουν πολὺ καὶ πολλάκις ἑκατοντάδες ἐξ αὐτῶν χάνονται· ὥστε ὁσάκις τρώγομεν αὐτὸν ἀς εὐχαριστῶμεν τὸν Δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀς προσευχώμεθα ὑπὲρ ἐκεῖνων, οἵτινες ἐκτίθενται εἰς τοιοῦτους κινδύνους ὅπως μᾶς προμηθεύσῃσιν αὐτόν.

Ο ΚΑΛΙΣΤΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ.

Ἦτό ποτε εἰς ἓν χωρίον τῆς Ἀμερικῆς παιδίον τι πολὺ ἄτακτον ὀνομαζόμενον Ἰωάννης. Ὁ πατήρ του ἀπέθανεν ἐνῷ αὐτὸς ἦτο νήπιον, τὴν δὲ μητέρα του δὲν ὑπῆκεν, ἀλλ' ἐφέρετο ὅπως ἤθελεν εἰς τὸ πῆσμα ὧλων τῶν μέσων καὶ τιμωρίων, τὰ ὁποῖα ἡ δυστυχὴς μήτηρ του μετεχειρίσθη.

Εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο ὑπῆρχε διδάσκαλός τις περίφημος διὰ τὴν εὐσέθειαν καὶ τὸν καλὸν τοῦ τρόπου καὶ εἰς τοῦτον ἡ ἀγαθὴ μήτηρ ἤγαγε καὶ παρέδωκε πρῶϊαν τινὰ τὸν ἀνυπότακτον υἱὸν τῆς, παρακαλέσασα αὐτὸν νὰ τὸν διορθώσῃ, εἰ δυνατόν.

Ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος ἔλαβε τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς χεῖρας τῆς μητρὸς καὶ τὸ ὠδήγησεν εἰς ἓν τῶν καθισμάτων, καὶ τὸ διώρισε νὰ προσέχῃ εἰς ὅσα ὁ πρωτόσχιλος ὑπηγόρευεν εἰς τὰ ἄλλα παιδιά τῆς κλάσεως ἐκείνης.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἰωάννης ἐφαίνετο εὐπειθὴς καὶ φρόνιμος, ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσε πολλὸ, διότι εἶχε σχηματίσει πολλὰ κακὰς ἔξεις, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς παραιτήσῃ εὐκόλως. Ὁ διδάσκαλος μετεχειρίσθη πολλὰ μέσα καὶ πολλάκις τὸν ἐτιμώρησε διὰ τὴν ἀταξίαν καὶ ἀνυποταξίαν του, ἀλλὰ ματαίως, ὁ Ἰωάννης ἐγίνετο καθ' ἡμέραν χειρότερος, ἕως οὗ τέλος πάντων ἡμέραν τινὰ ἐπίσθη ψευδόμενος τόσον χονδροειδῶς, ὥστε ὁ διδάσκαλος ἀπεφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ παρδειγματικῶς.

Μετὰ τὸ τέλος λοιπὸν τῶν μαθημάτων τὸν ἔθεσεν ὄρθιον ἐπὶ τινος σκαμνίου ἔμπροσθεν ὅλων τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου, τοὺς ὑποίους διώρισε τρόπον τινὰ δικαστὰς καὶ τοιοῦτοτρόπως ἤρχισεν ἡ δίκη τοῦ ταλαιπώρου Ἰωάννου, ὅστις μὲ κρεμαμένην κεφαλὴν ἔστατο ἐπάνω εἰς τὸ σκαμνίον τοῦ ὑποδίκου.

— Ποία ποινὴ νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν Ἰωάννην; ἠρώτησε μετὰ ταῦτα ὁ διδάσκαλος ἓν τῶν παιδίων, τὰ ὅποια ἐκάθητο εἰς τὸ πρῶτον θρανίον, διὰ τὸ ὅποιον εἶπε μέγα ψεῦμα;

— Νὰ βαλθῇ εἰς μίαν γωνίαν μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον εἰς τὸν τοῖχον, — εἶπεν ὁ μικρὸς παῖς.

— Ποία δὲ σύ; — ἠρώτησεν ἕτερον.

— Νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς ἡμίσειαν ὥραν, — εἶπεν ἐκεῖνο.

— Καὶ ποία σύ; ἠρώτησε τρίτον.

— Νὰ φάγῃ ἓν καλὸν ξύλον!

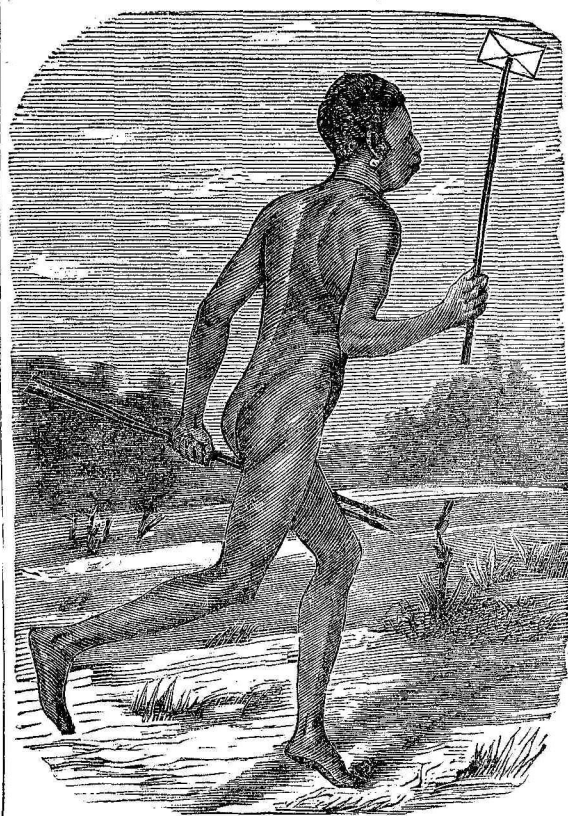
— Σὺ δὲ τί νομίζεις; ἠρώτησε τέταρτον παιδίον.

— Ἐγὼ προτείνω, — εἶπεν ὁ παῖς οὗτος, νὰ προσευχῶμεν δι' αὐτόν.

— Κάλιστα! ἀνέκραξεν ὁ διδάσκαλος, καὶ οὕτω πρέπει νὰ κάμωμεν· διότι ὁ Ἰωάννης ἐτέθη πολλάκις εἰς τὴν γωνίαν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς, καὶ ἐδάρη, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἄς προσευχῶμεν λοιπὸν ὅλοι δι' αὐτόν. Μόλις ὁ διδάσκαλος ἐπρόφερε τὸν λόγον καὶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἐγονάτισαν καὶ ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται διὰ τὸν συμμαθητὴν των. Ἡ πρᾶξις αὕτη τόσον συνεκίνησε τὸν Ἰωάννην, ὥστε ἔκτοτε ἐγένετο εἰς τῶν φρονιμωτάτων καὶ ἐπιμελεστάτων μα-

θητῶν τοῦ σχολείου, καὶ ὑπῆκουε καθ' ὅλα τὴν μὴτέρα του.

Συμβουλευόμεν ὅλα τὰ μικρὰ παιδιά τὰ ὅποια ἔχουν ἀτάκτους καὶ ἀνυποτάκτους συμμαθητάς ἢ ἀδελφοὺς νὰ προσεύχωνται δι' αὐτούς.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟΜΙΣΤΗΣ.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς ἀντὶ νὰ γίνεταί διὰ τακτικῶν ταχυδρομείων ἡ ἀποστολὴ τῶν γραμμάτων γίνεται δι' ἀνθρώπων, οἵτινες ἀναδέχονται νὰ μεταφέρωσιν αὐτὰ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον των δι' ὀλίγα λεπτά.

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης οὔτε διδάκχιον, οὔτε ἄλλην τινὰ προμήθειαν φέρουσι μετ' ἐκυτῶν οἱ γραμματοκομισταί, ἀλλὰ μόνον καλᾶμιον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου κάμουν σχισμὴν, εἰς τὴν ὁποίαν σφηνόνουσιν τὸ γράμμα· τὸ καλᾶμιον τοῦτο λαμβάνει τότε ὁ γραμματοκομιστὴς εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν δόρυ ἢ ῥόπαλον καὶ ἐκκινεῖ, ἐμπιστευόμενος εἰς τὴν φιλοξενίαν τῶν καθ' ὁδὸν φίλων διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι οἱ γραμματοκομισταὶ οὗτοι μεταφέρουσι τὰς ἐπιστολάς εἰς πᾶν μέρος, ἔτι καὶ ἐκεῖ ὅπου ποτὲ δὲν ὑπῆγαν, αὐτομάτως πως εὐρίσκοντες